

Medlem ikke gjorde, „for saa vidt dette i øvrigt lader sig forene med Fodfolksrekruutternes ligelige Fordeling“. Nu er imidlertid Tilfældet dette, at 3die Udskrivningskreds, der skulde forsyne Fodfolksafdelingerne i Nyborg og Odense med Rekrutter, i en Aarrække ikke har kunnet præstere det nødvendige Antal, hvorfor *Justitsministeriet*, under hvilket som bekendt Udskrivningsvæsenet og dermed Mandskabets Fordeling til Afdelingerne hører, har taget det fornødne Supplement fra 4de og 5te Udskrivningskreds blandt de værnepligtige, der havde de *laveste* Lodtrækningsnumre, idet det af Jyderne almindelig betragtes som en Ulempe at blive uddannede i Tjenesten langt fra deres Hjemstavn.

Da Udtagelsen af de omhandlede Skytteforeningsmedlemmer nu netop skal ske blandt de værnepligtige i 3die, 4de og 5te Udskrivningskreds, sker der jo i saa Henseende ingen Forandring fra den sædvanlige Fremgangsmaade, naar undtages, at Skytteforeningsmedlemmerne fra 4de og 5te Kreds, *frivillig* melde sig og altsaa selv ønske Overførelse til 3die Kreds, hvilket sikkert ikke vilde være Tilfældet med den allerstørste Del af de værnepligtige, der ellers skulde have været overførte.

Lad mig samtidig hermed bemærke, at der fra den af det ærede Medlem nævnte Hovedregel i Hærloven angaaende Fodfolksrekruutternes Fordeling til Regimenterne jævnlig sker Afvigelser, idet man i saa vid Udstrækning som muligt bestræber sig for at imødekomme Ansøgninger fra værnepligtige, der ved Bytning af Mødested søge at opnaa Uddannelse i den Garnison, hvor de helst ønske at tjene.

Heller ikke vil der, hvad disse Skyttekompagniers Uddannelse angaar, ske noget som helst ulovmedholdeligt, idet Uddannelsen selvfølgelig vil blive holdt indenfor den Ramme, som de i saa Henseende gældende Bestemmelser angive. Der vil ganske sikkert særlig blive lagt Vægt paa alt, hvad der vedrører Skydningen, for at de paagældende Folk derefter kunne gøre saa megen Nytte som muligt ogsaa senere efter Hjemsendelsen i deres Skytteforening. Men at det ærede Medlem ikke vil tage mig mine Bestræbelser for denne særlige Uddannelse ilde op, tør jeg maaske udlede af hans Bemærkninger om de Kursus, der i de sidste 2 Aar have fundet Sted paa Hærens Skydeskole, hvor Fodfolksrekruutterne have faaet en særlig Uddannelse i alt, hvad der vedrører Skydningen. Det ærede

Medlem har nemlig om dette Spørgsmaal anført de Hensyn, der efter hans Formening burde gøre sig gældende ved Udtagelsen af disse Rekrutter, hvorimod jeg ikke ser, at han har fundet noget at indvende mod *denne* særlige Uddannelse. Naar det ærede Medlem imidlertid udtaler, at disse Rekrutter sendes over til Skydeskolen, saa snart de forberedende Skydeøvelser ere forbi, og inden man ved, hvorledes det stiller sig med deres Skydefærdighed, da er dette ikke ganske korrekt. De nævnte Rekrutter have nemlig før Udtagelsen skudd et ikke ubetydeligt Antal skarpe Skud ved deres Afdeling, nemlig 7 Skudrækker à 4 Skud saavel mod inddelte Skiver som mod Figurskiver, og de maa desuden forinden Udtagelsen underkaste sig en Prøve, hvor de blandt andet skyde 10 skarpe Skud uden Anlæg paa 300 Meter.

Der foreligger saaledes ogsaa fra deres Skydning i Tjenesten et ikke uvæsentligt Materiale til Bedømmelse af deres Skydefærdighed, og at det særlig er dette, der kommer i Betragtning, fremgaar deraf, at adskillige af de Rekrutter, der sendtes over til Uddannelse paa Skydeskolen i afvigte Sommer, ikke havde præsteret fyldestgørende Bevis for Deltagelse i Skytteforeningernes Øvelser.

Det ærede Medlem har fremdeles udbedt sig forskellige Oplysninger vedrørende Virkningen af Loven om Overførelsen af en Del Fodfolksmandskab til 1ste Artilleribataillon. Det ærede Medlem finder Bestemmelserne i Lovens § 2 indviklede. Det er jo en Skønssag. Mig forekomme de tydelige nok. Der staar nemlig: „Nævnte Mandskab vil i Henseende til den det paa-hvilende Værnepligtig være at behandle i Overensstemmelse med de Regler, som skulde have været fulgte, dersom det var forblevet ved Fodfolksregimentet, e, naar undtages, at dets Genindkaldelser til fortsat Øvelse indskrænkes til een Indkaldelse i 1906 i 20 Dage, og at de i Lov om Hærens Ordning af 6. Juli 1867 § 26 omhandlede Mønstringer bortfalde.“ Med andre Ord: I det paagældende Mandskabs Værnepligtsforhold gøres der af Retfærdighedshensyn saa faa Forandringer som muligt. Disse Folk vedblive altsaa med Hensyn til Tjenestetid og med Hensyn til Udtagelsen af Befalingsmandselever og Mandskab til fortsat Tjeneste samt Antagelse til Tjeneste af værnepligtige Befalingsmænd at være stillede paa lige Fod med deres samtidige ved de Afdelinger, som de oprindeligt vare tildelte. Dog har man af Billighedshensyn mod det overførte Mandskab samt under